

Sergiu Someșan

A dramatic landscape photograph. The sky is filled with large, white, billowing clouds against a dark blue background. In the foreground, a grassy field slopes upwards. A tall, slender tree with green leaves stands prominently in the middle ground. To the left, a stone tower or ruin is visible on a hill. In the distance, a small figure of a person is walking across the field.

Făuritorul de vise

SERGIU SOMEȘAN

Făuritorul de vise

Povestire SF

CRONICA UNEI DEMITERI ANUNȚATE

AUGUST 19, 2012

Am primit azi-noapte următorul e-mail:

Sunday, August 19, 2012 12:04 AM

Dragă Ștefan,

Cum mă apropii de o sută de kile și am tensiunea mărită, mă îndoiesc că aș putea prea mult să protestez în stradă.

Totuși, ceva trebuia să fac... Am coborât așadar din turnul de fildeș al creatorului și am scris „Făuritorul de vise”. Este în stare brută, necorectat și nerevizuit, deci dacă crezi că merită atenția ta și poți să-l folosești, poți să îți bagi liniștit foarfeca prin text.

L-am scris și fiindcă îmi dau seama că trebuie să terminăm odată cu personajul sinistru care îți bântuie nopțile, ca să te liniștești și să te întorci la ce știi tu să faci mai bine: literatura SF.

Inițial, am vrut să mă opresc cu textul la cuvintele AM VOTAT, dar mi s-a părut ca nu este destul de explicit, chiar dacă astfel pierde puțin din universalitate și se ancorează strict în spațiul românesc. Dar, la urma urmei, de asta avem nevoie acum...

Baftă în tot ceea ce faci și... toate cele bune,

Sergiu Someșan

Alăturat e-mailului se afla o povestire pe care vă invit s-o citiți în continuare. Este modul propriu al unui scriitor conștient de rolul său social de a se manifesta în viața civică, fapt pentru care eu îi mulțumesc din suflet. Dacă mai mulți dintre noi ar fi avut o asemenea atitudine, atunci cred că poate nu s-ar fi ajuns până aici. Iar dacă vom continua să rămânem pasivi, e foarte posibil ca povestirea lui Sergiu Someșan să devină extrem de reală. Convingeți-vă și singuri...

Stefan Ghidoveanu

“Pentru ca răul să triumfe, e suficient ca cei buni să nu facă nimic”

Edmund Burke

— Libertatea este un lucru pe care trebuie să ți-l iei singur, pentru că nimeni nu va veni să ți-l ofere pe gratis!

Tonul bătrânului profesor era solemn și serios, ca întotdeauna când spunea unul dintre renumitele lui citate. De obicei, erau în latină și tot de obicei uita să le traducă, așa că i-am fost recunoscător că de data asta a fost mai înțelegător și nu ne-a lăsat cu incertitudini existențiale înaintea unui asemenea drum. I-am mulțumit cu o înclinare sobră din cap: de când am aflat că toți mă consideră în mod tacit conducătorul grupului, am început să mă comport ca atare nu atât pentru că așa simțeam nevoia, cât mai mult pentru a nu-i dezamăgi. Am privit la grupul eterogen din jurul meu: vreo douăzeci de oameni de toate vârstele și categoriile sociale. Cei mai mulți nu vor rezista nici un kilometru, dar vorba lui Ted, veteranul infirm din Afganistan:

— Nu fi fraier și ia-ne cu tine! Lasă-ne să fim măcar carne de tun. Cu cât se vor ocupa mai mult de noi, cu atât vei fi tu mai liber în mișcări. Și nu uita ca pe drum să stai cât mai mult lângă mine: mă îndoiesc că vor trage într-un veteran de război în uniformă, plin de decorații și aflat într-un scaun cu rotile...

L-am asigurat că așa voi face, deși în sinea mea mă îndoiam foarte mult de posibila lui protecție. Aș zice că mai degrabă va fi o țintă predilectă, pentru că gestul lui va fi considerat drept unul de frondă sau pur și simplu trădare.

De când mă întorsesem din misiunea de pace din Irak și le vorbisem vecinilor de cursurile de gherilă urbană pe care le urmasem acolo, toți mă considerau nu numai specialist, ci și unica lor speranță.

Am deschis așadar ușa blocului și am ieșit în spațiul deschis: în ciuda faptului că era o zi însorită, o pâclă portocalie părea să se ridice dinspre bulevardul Libertății pe unde urma să trecem noi. Nu trebuia să mergem mai mult de doi, poate trei kilometri, dar aveau să fie cei mai lungi kilometri din viața mea. Instinctul îmi spunea că ar fi trebuit să ne dispersăm, dar dacă am fi făcut așa ceva, sunt sigur că jumătate dintre noi ar fi luat calea înapoi la primul colț de bloc.

„Ce rămâne până la urmă pentru asigurarea libertății? Care e chezașul sigur? Numai unul: curajul fizic al indivizilor!” — ne citase, înainte de a pleca, bătrânul profesor, din Jurnalul Fericirii al lui Nicolae Steinhardt, dar am avut impresia că — în loc să-i încurajeze — pe cei mai mulți dintre noi asta i-a speriat.

Am mers așadar, ca niște rațe în bătaia tirului, pe mijlocul stradelei ducând spre bulevardul Libertății și rezultatele nu au întârziat să apară: de undeva, din față, s-au auzit câteva focuri înfundate de armă, câțiva dintre noi au căzut, iar ceilalți s-au împrăștiat ca potârnicile care încotro, la adăpostul blocurilor din jur.

— Lașilor, a strigat în urma lor Ted și a rămas ferm lângă cei trei oameni căzuți, încercând să-i ajute.

Treaba asta se vede că a înfuriat pe cineva foarte tare, pentru că tot dinspre bulevardul Libertății a venit vâjâind un proiectil reactiv care-a lovit în plin căruciorul de invalid al lui Ted, rezolvându-i — cu schijele lui — și pe cei trei răniți. Bietul Ted, mi-am spus în gând: a scăpat de talibani și-acum a sfârșit ucis de ai lui! Medaliile și uniforma nu i-au folosit la nimic sau poate că ne-au lămurit pe noi, definitiv, cu cine avem de-a face. Am oprit așadar cu mine doar doi tineri care îmi păreau mai de nădejde, plus o fată care știam că jucase handbal și avea o ținută mai athletică, iar pe restul i-am trimis acasă, spre ușurarea lor ascunsă.

Celor trei rămași le-am ținut un scurt instructaj, fragmente pe care mi le mai aminteam și eu despre lupta de gherilă. În principiu, trebuiau să se țină după mine și să mă imite în tot ce fac. Chiar când să pornim, a pârâit micul radiotelefon pe care-l aveam în buzunar:

— Pe bulevardul Libertății au adus tancuri, iar pe blocurile de lângă obiectiv au postat lunetiști!

Telefoanele mobile erau blocate, dar trimisesem cu o seară înainte pe cineva într-un apartament din apropiere de țintă, cu un radiotelefon de jucărie care — după cât se vedea — își făcea foarte bine treaba.

Folosind terenul și ascunzându-ne după rondurile cu flori, am început să înaintăm. Din când în când, ne opream atât pentru a ne orienta cât și pentru a ne trage sufletul. Cei trei tineri nu păreau să aibă așa mare nevoie de refacere, dar în cazul meu simțeam acut cei patruzeci de ani tocmai împliniți, cât și lipsa de antrenament din ultimul timp. Ne-a luat mai bine de o oră să ajungem la capătul bulevardului Libertății. O pâclă de un portocaliu-roșcat murdar se târa de-a lungul ei. Dacă am fi luat-o de-a dreptul, nu am mai fi văzut aproape nimic și am fi căzut victime sigure lunetiștilor care precis erau dotați cu dispozitive cu infraroșii.

Am scos harta și, ascunși după câteva containere de gunoi, am studiat-o. Toate căile ne erau în mod clar blocate, așa că dacă am mai fi înaintat ne-am fi sacrificat pur și simplu degeaba. Unul dintre băieți a scos o hârtie veche de ozalid, pe care se vedeau câteva linii albastre aproape șterse:

— Unchiul meu mi-a dat asta, înainte să plecăm; pe vremuri a lucrat la construirea tunelurilor de canalizare...

Imediat lângă containerele de gunoi, se afla un capac rotund de canalizare care dădea într-un tunel ce ne-ar fi dus până la vreo treizeci de metri de țintă. Era cam un kilometru de mers printr-un tunel în cea

mai mare parte larg de abia un metru și ceva, dacă indicațiile de pe vechiul plan erau adevărate. Poate chiar mai mult, în unele porțiuni, dar pentru asta ne trebuiau lanterne și numai la așa ceva nu ne gândiserăm, când am plecat de-acasă.

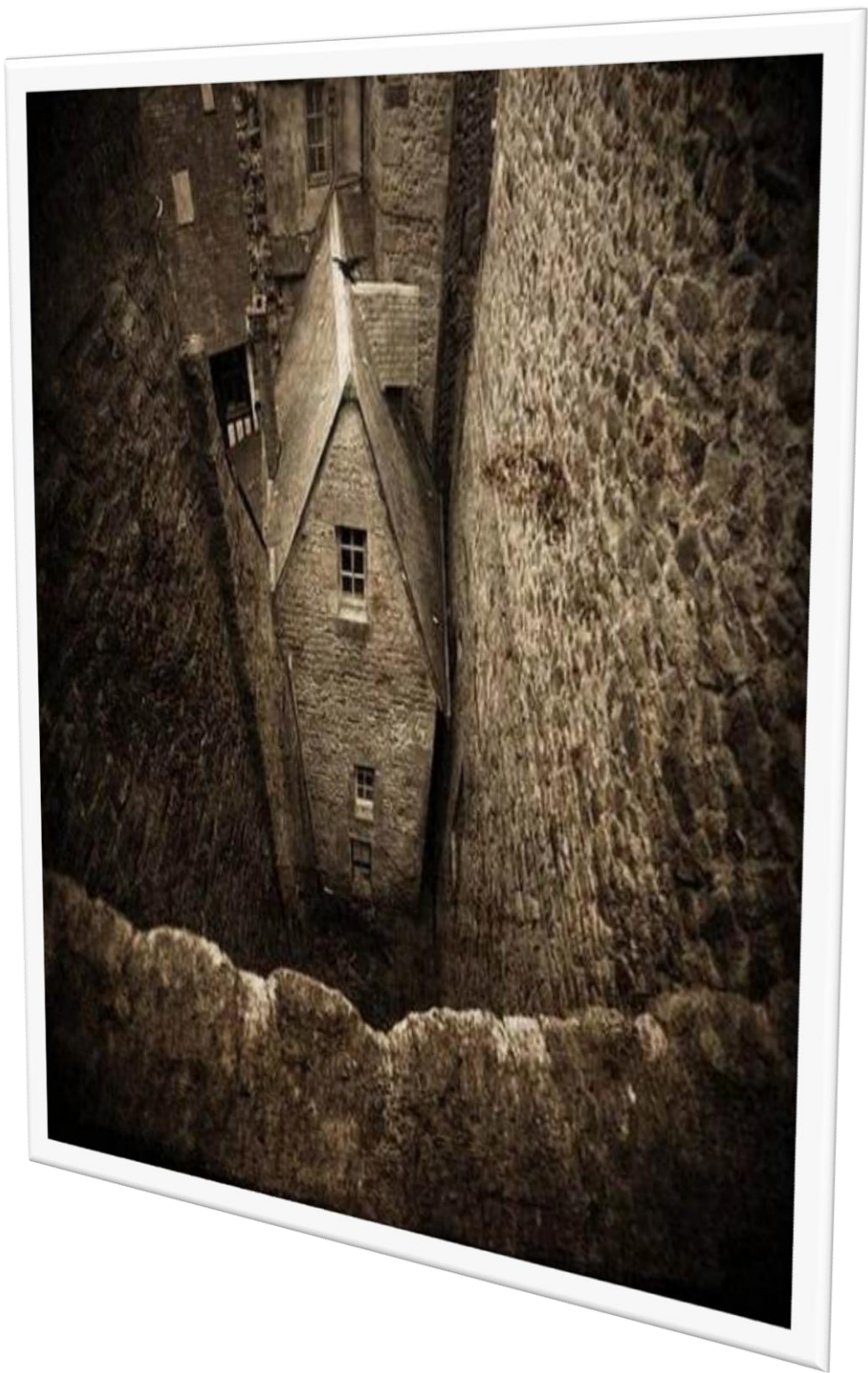
De data asta, se pare că fata urma să ne scoată din încurcătură, pentru că după ce se lovi cu mâna pe frunte, spuse doar atât:

— Așteptați aici câteva minute! Se furișă până la intrarea celui mai apropiat bloc, de unde reveni cam într-un sfert de oră, cu patru lanterne și câteva baterii de rezervă.

Unul dintre băieți întrebă:

— Și dacă cei de la care ai cerut lanternele or să dea telefon?

— Nu vor da, spuse fata simplu. Sunt ca noi, dar le este frică. Dacă erau ca ei, acum erau afară să ne vâneze.

A trebuit să ne înclinăm în fața logicii ei și am coborât în tunel, trăgând atenți capacul în urma noastră. Prima porțiune avea chiar mai puțin de un metru înălțime așa că a trebuit să mergem târâș. Norocul nostru că tunelul era uscat, ca și cum n-ar fi fost folosit de multă vreme. După nici o sută de metri, am ajuns la o bifurcație și, privind pe hartă, am văzut că tunelul care pornea pe sub bulevardul Libertății era destul de înalt încât puteam merge în picioare. Deasupra noastră se auzeau pași apăsați, scrâșnet de șenile și din când în când împușcături.

— Ar trebui să-i spună bulevardul Războiului, nu bulevardul Libertății! spuse primul dintre băieți, apoi se opri brusc și privi fix înainte.

La lumina lanternei, se zărea o ceață portocalie din care ieșeau o mulțime de șobolani apropiindu-se cu pași mărunți.

— Crezi că au dresat șobolani să atace oponentii? întrebă fata, cu glas stins.

— Poate nu a fost nevoie, pentru că cine se aseamănă se adună, spuse încrâncenat al doilea băiat și smulse din peretele tunelului o bucată zdravănă de lemn.

Celălalt făcu la fel, apoi ne arătă o nișă:

— Intrați acolo și noi vom încerca să-i atragem în tunelul celălalt. După ce trecem, așteptați vreo zece minute, apoi puteți pleca mai departe...

Am intrat în nișă, am tras ușa după noi și am stins lanternele, ca să nu atragem atenția. Curând, am auzit zgomote de luptă afară: sunete înfundate, când cei doi tineri loveau în plin câte un șobolan, și înjurături, când îi ratau. Din când în când și câte un țipăt, când erau mușcați, dar în general se părea că ucideau destul de mulți dintre ei și în curând zgomotul bătăliei se mută dincolo de bifurcație.

Am ieșit și noi după un timp, apoi am început să înaintăm pe furiș spre capătul străzii Libertății de unde se auzeau în continuare zgomote de război în toată regula și din când în când țipete. Am pierdut la un moment dat noțiunea timpului, ba chiar am avut impresia că ne târâm de ore întregi prin canalele bulevardului Libertății. Într-un târziu, m-am convins că ne-am rătăcit, așa că a trebuit să risc să arunc o privire afară ridicând cu câțiva centimetri un capac de canal. Am privit lung, ca să mă dumiresc, apoi m-am lăsat încet înapoi.

— Mai sunt numai douăzeci de minute până la închidere, suspină fata, și noi suntem atât de departe...

Am desfăcut harta și am luminat-o cu lanterna, apoi i-am arătat și ei:

— Uite, pe-aici, o scurtătură prin care am putea ajunge în numai câteva minute. Are doar treizeci de metri lungime, dar din păcate are un diametru de numai șaiszeci de centimetri...

— Eu o să mă descurc, a spus ea zâmbind. Nu știu dumneavoastră ce-o să faceți!

— Nu mă las eu întrecut de o fată, am spus curajos dar imediat am înghițit în sec, văzând-o cum se strecoară cu agilitate în canalul îngust.

M-am ținut după ea cât de repede am putut și m-am prefăcut că nu văd mâna pe care mi-a întins-o drept ajutor, după ce-am ajuns la capăt. M-am rostogolit alături de ea în canalul principal și am răsuflat adânc de câteva ori, apoi am reperat capacul

de canalizare și l-am ridicat puțin: la nici patruzeci de metri, se putea vedea intrarea larg deschisă, dar care era atât de bine păzită că nu aveam nici o șansă să trecem dincolo de ea.

— Ce facem? întrebă fata, după ce privi lung pe sub capac. Mai sunt numai zece minute.

Am privit-o îndelung, până a început să roșească. Era o fată într-adevăr bine făcută și, înainte de-a apuca să întrebe ceva, i-am spus să se dezbrace.

— Mie chiar îmi place de dumneavoastră și poate că nu aș zice nu, în condiții normale, dar acum chiar nu este momentul!

— Nu m-ai înțeles, am zâmbit eu obosit. Va trebui să te dezbraci, slipul poți să-l păstrezi pe tine, apoi să ieși prima. Va trebui să joci puțin teatru și să atragi atenția celor de la poartă, până voi reuși eu să trec printre ei...

O sclipire i-a trecut prin ochi și în numai câteva clipe a rămas în slip, apoi s-a strecurat afară, prin gura de canal. La început, n-a remarcat-o nimeni și am admirat-o pentru faptul că — deși pășea maiestuoasă ca o regină — nu mergea drept spre intrare, ci puțin oblic, spre stânga, astfel că atunci când a fost oprită în cele din urmă, intrarea rămăsese cu totul liberă.

Am respirat de câteva ori adânc, încercând să capăt puteri, apoi, după ce-am ieșit cât mai încet posibil, am luat-o la goană cât mă țineau picioarele.

Până când și-au desprins ei cu greu ochii de pe sânii planturoși ai fetei, deja intrasem. Deasupra ușii,

pe o pancartă mică și albastră, scria cu litere negre: „SECȚIA DE VOTARE NR. 182” — iar ceasul atârnat alături arăta că mai erau încă șase minute lungi cât o eternitate.

Un jandarm, prea uluit ca să mai spună ceva, m-a salutat și mi-a deschis ușa. În fața mea se vedea un coridor lung; respirând greu, am pornit de-a lungul lui cât am putut de repede. Din sala unde se afla secția de votare au scos capul o mulțime de oameni, probabil membri ai comisei electorale care păreau că încearcă să mă încurajeze din priviri. Ținându-mă pe ultimii metri de ziduri, am reușit să intru în sală cu trei minute înainte de ora închiderii, apoi:

AM VOTAT!

Cu ultimele puteri, am băut puțina apă pe care mi-a oferit-o cineva din comisie, după aceea, tremurând tot, am ieșit din clădire. Afară se auzeau tancurile plecând de pe bulevardul Libertății, ceața portocalie se ridica și ea, iar eu am pornit spre casă după ce am recuperat-o pe vecina mea handbalista, căreia cineva îi dăduse un veston și o pereche de pantaloni ca să se acopere. Am mers încet pe bulevardul Libertății, sprijinindu-mă de umerii ei: eram extenuat cum niciodată, în confruntările cu insurgenții din Irak, nu fusesem. Echipele de curățenie înlăturau în grabă cadavrele și petele de sânge de pe bulevard. Prin geamurile deschise, se auzeau televizoarele date la maxim, anunțând victoria, așa că ne-am oprit la o cafenea să bem o cafea și să ascultăm.

„Cel de al treisprezecelea referendum pentru demiterea președintelui, referendum care a fost impus țării de dușmanii democrației, a fost câștigat din nou

de iubitul nostru conducător. Toată țara, într-un cuget, a boicotat oripilată această farsă impusă de forțe străine poporului și de un Parlament trădător, aflat sub influența agenturilor străine. Un singur, rețineți vă rog, un singur cetățean cu drept de vot din toată țara a votat pentru demiterea președintelui. Ceilalți, prin boicotarea acestui simulacru de referendum, și-au demonstrat încă o dată adevărul totală față de cel mai iubit fiu al poporului.”

Am băut cafeaua care mi s-a părut extrem de amară și am plecat spre casă, unde am fost primit ca un erou. După ce mica petrecere în cinstea succesului meu, ținută în casa scării, s-a încheiat, de mine s-a apropiat mohorât președintele de asociație care, cu gesturi ezitante, mi-a dat un plic. L-am desfăcut și am găsit binecunoscuta citație:

„Numele, prenumele, este chemat în dosarul penal nr...., în calitatea de făptuitor în cauza privind prezența la vot...”

Bătrânul profesor citea peste umărul meu. Mă așteptam să vină cu vreun nou citat, dar în loc de asta el spuse numai atât:

— Dumneata nu ești făptuitor, dragul meu. Ești un Făuritor... Făuritor de Vise, pentru noi toți și pentru toată țara. Câtă vreme ai să continui să exiști, ei n-au ce să ne facă. Iar când n-ai să mai fii dumneata, va apărea altul... Și altul... Și altul... Căci nu vom ceda niciodată! Așa să ne ajute Dumnezeu!

A dat din cap, sfătos, și s-a îndreptat cu pași mărunți spre garsoniera lui sărăcăcioasă, plină de

praf și de cărți îngălbenite. L-am urmărit îndelung cu privirea și, nu știu de ce, m-am simțit dintr-odată cel mai puternic om de pe Pământ...

